

စောကြည်ဖြူ

(သုခချမ်းသာ)

ပါရမီရှင်

မောင်သင်

အပိုင်း(၁)

ထစ်ချွန်းမိုးတို့ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေ၏။

မင်းလှ ရွာလေး၌ လည်း လေတိုက်အားကြောင့် သစ်ပင်တို့ ကျိုးကျ ပြီး၊ လူနေအိမ်တို့ ကို လေမင်းက တိုက်စား သွားသည် မို့ ရွာသူ ရွာသား အများ ပြေးလွှား နေကြသည် ။

ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချင်း ဆိုသလို၊ ကိုယ့်အသက် မသေဖို့ ရာ ချစ်လှပါတယ် ဆိုတဲ့ တိရစ္ဆာန်များကိုပင် ပစ်ကာ ပြေးသွား ကြလေ ပြီ။

"ကိုရင်မောင်ရေ ... ကိုရင်မောင် ..."

မီးဖွားနေသည့် ကြားမှ အားတင်းကာ အော်ခေါ်သော်လည်း တစ်ဖက်က ပြန်ထူးသံကို မကြားရ၊ အိမ်ဟု မဆိုလောက်သော တဲလေး ပေါ်၌ အေးမြတစ်ယောက် အမောကြီး မောနေရသည် ။

ဝမ်းနည်း မျက်ရည်တို့ တသွင်သွင် စီးကျရင်း ရှိသမျှအားကို တင်း ပြီး၊ အားနဲ့ ညစ်ထုတ် လိုက်သည် နဲ့ "အူဝဲ အူဝဲ"ဟူသော ကလေးငိုသံကို အတိုင်းသား ကြားလိုက် ရသော်လည်း ကလေးကို ထကြည့်ဖို့ နေနေ သာသာ မျက်လုံးပင် မဖွင့်နိုင်သော အေးမြတစ်ယောက် ဝမ်းနည်း ယူကျုံးမရသော စိတ်တို့ ကြီးစိုး လာပြီး၊ မွေးကင်းစ သားလေး၏ မျက်နှာကို မမြင်ရရှာပဲ ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်း သွားလေတော့သည်

"အေးမြရေ အေးမြ"

မိန်းမ ဖြစ်သူအား လေဒဏ် မိုးဒဏ်ကြားမှ လက်သည် ကို ခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသော ကိုရင်မောင် တစ်ယောက် အေးမြ၏ အလောင်းကိုသာ တွေ့လိုက် ရသောအခါ ဝမ်းနည်းစိတ် ငါ အသုံးမကျ လေခြင်း ဟူသော စိတ်တို့ ဖြင့် မိုးရေနဲ့ အတူ မျက်ရည်တွေ စီးကျ လာလေသည် ။

ယောက်ျားကြီး တန်မဲ့ ငိုနေရှာသော ကိုရင်မောင်ကို သနားလှစွာ ကြည့်နေမိသူက ရွာရဲ့ လက်သည် ကြီး ဒေါ်နှင်းမြ။

ကိုရင်မောင် ငိုနေသည် ကို သနားစွာ ကြည့်ပြီးနောက် ချက်ကြိုးနဲ့ မပြတ်သေးပဲ အေးမြ၏ ပေါင်ကြားတွင်း၌ "အူဝဲ အူဝဲ"ဟု တစာစာ ငိုကျွေးနေသော ကလေးငယ်ကို သနားကရုဏာ သက်မိပြန်တော့သည် ။

သို့နဲ့ ကလေးကို ချက်ကြိုးဖြတ်ပြီး၊ ကိုရင်မောင်ကို နှစ်သိမ့်ပြီး၊ ဒေါ်နှင်းမြ တစ်ယောက် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် သူမ၏ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့တော့သည် ။